

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VENA A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

LO NOU DESEMBARCADERO.

¡Las escalas dels disgustos! Estém segurs que produhirán mes de quatre ex-votos. Ja ho veurán.

LO BÉ.

ARTICLE MANSO.

No estranyin lo títol de aquest article. En los temps d' are fácil es compendre'l.

Dugas cosas distintas van inspirármolo lo dissapte passat.

Primera: véurens LA CAMPANA sense ell.

Segona: la fira dels béns.

¡LA CAMPANA sense article! Es á dir: la malicia castigada, l' atreviment ab los ulls baixos, lo descoco callant.

¡La fira dels béns! Es á dir: la ignocencia, la mansuetut, la candidés... ¡premiadas?... ¡Cá, no senyors! sortint rostidas á la taula dels barcelonins!

¡Estranya moral la de aquest mon, en lo dia de Pasqua floralidat...

Está vist: basta que s'hi visqui pera pagar sempre la patent!

* *

¡Quin animal lo bé!...

Gros com lo llop y no mossega: ab uns péls mes llarchs que 'ls del erisso y no punxa: ab banyas com lo toro y no dona caparradas: ab camas prou lleugeras y no fuig del corral: apte y organiat pera menjar herbas, y no corra salvatge per la montanya, campantse una vida regalada y entonant himnes á la santa llibertat.

Ell, pèl contrari, atent sempre á la véu del rabadá, comprén y acata y respecta lo llenguatge dels cops de pedra si alguna vegada té la pena de distréures: unit al rematno se'n separa un péu: l' esquella del marrá que 'l guía es la seva autoritat y camina quan ell camina, s'atura quan ell s'atura, y va endarrera anant endarrera l' altre.

De la seva pell se'n fan sempre las tiretas. Dócil sempre, deixa esquilarse fins en lo temps en que pot ferli mes falta 'l tou de la llana; y aquesta llana filada y teixida serveix per' escalfar al home en lo mes crú del hivern.

Pero no n'hi ha prou ab aixó: l'home may está content, y alló que dihen de que 's pren lo bras si l'hi donan la mà, succeheix tractantse dels béns, que 's pren la carn si l'hi donan la llana.

Y vé un dia que condecorantlo ab una gran créu de mangra, lo dú com á bé distingit á una gran casa, la qual sense dolarse'n compte 'l pobre animalét, resulta ser l' escorxadore de una ciutat ó un poble!...

¡Trista existencia la del bé: viu per obehir al home y donarli la pell, y mor' per donarli la carn!

* *

¡Mereix tractes semblants una bestia aixís?

Si acás será per tonto: será perque no's rebela contra una opresió tant terrible y un martiri tant cruel com lo que l'hi ocasiona la mort.

Si: perque al bé dirigiuli una caricia y 'us responderá bé... bé... doneuli una trompada y bé... bé... 'us responderá sempre. Féuli lo que volguéu, y fins en l' escorxadore, ajegut sobre 'l llit del sacrifici, vos indicarà ab sas paraulas qu' está bé, molt bé aquella esgarrifosa afeytadeta de coll, que se l'hi dona, avants de obrirli de un cop de ganivet.

Faltat completament de valor cívich, de aquesta elevada energia que 'ns permet protestar contra certas injusticias quan no podém resistirlas, 'l pobre bé 's contenta en remugar silenciosament en lo recó mes fosch del corral, en los moments en que 'l pastor n' es fora.

¡Qué l'hi farém si es tant manso, tan pusilámine, tant bé!

* *

Just es que havent portat la lliura durant tota la seva trista vida, un cop mort lo venguin á lliuras en la taula de un carnicer.

Just es que la seva pell pelada de la llana que serveix per panyo passí á ser pergami, en que la noblesa hi escriga los seus titols, ó cuyro de espolsadors ab que las donas treguin la pols als mobles.

Just es en fi, que caragoladas las sevas tripas, serveixin de recreo al home, executant

tibantas sobre 'l violi 'l célebre *unísono de la Linda* en los teatros, ó ajegudas sobre una guitarra, vribrant esgarrapadas per las unglas de un cego ó de un barber de poble, las rumbosas notas de un bolero ó de una mala-guenya!...

* *

¡Pobre bé!

Després de una vida de santa obediencia, de resignació, de mansuetut y de tímides una mort terrible é ignominiosa!..

Després de aquesta mort injusta, una ostentació impura de son cadáver: los homes tirantse afamats sobre de sas costellas: iluminant lo seu greix en forma de velas: servint la seva pell per mil usos distintos, y executant las sevas tripas las inspiracions dels génis de la música....

Y ell que alimenta, qu' ilumina y que recrea, no gosant de res!... Héu vist desdítza mes terrible!...

* *

Y are que hém arribat aquí una idea ns' balla pèl cap.

La d' esplicarvos perque los Exms. é Ilms. Srs. Bisbes ne dihen ovellas dels seus feligresos y remats dels seus súbdits.

Y una altra idea 'ns hi balla també:

La de fervos veure los grans punts de contacte que té ab lo bé 'l periodista dels temps de are.

Pero, per avuy tindré de deixarho corre, perque llavors no fora pas aquest article, un article *manso*, tal com hém anunciat.

P. K.

BATALLARAS

Edgard Quinet, l' antich demócrata, l' infatigable propagandista, l' immortal autor del *Verdader Juhéu errant*, *La Creació* y otras obras que Europa atesorará com un joyell literari de incalculable válua, ha mort, en la arcyanitat, plorat per ço pèls verdaders amants de la democrácia.

París representat per mes de 10 mil ciutadans, ha asistit endolát al seu enterro.

¡Qué per molts anys un raig de sas triunfants ideas banyi lo seu sepulcre!

La Iberia declara que acata lo present ordre de cosas, y que defensará la constitució de 1869, encare que *perfectible*.

Per trobar sempre termes nous no hi há com la gent de *La Iberia*.

¡No vá ser á ells que se'ls vá ocorre anys endarrera dirne una *transferencia*, de alló del dos milions?...

Diu *La Prensa* de Madrid:

»La jefatura del moderantisme histórich se confiará decididament á Cabrera, ab lo qual los moderats troban lo que buscaban: un segon D. Ramon.»

A lo qual contesta un periódich de la situació:

«No es cert lo que diu *La Prensa*: Cabrera estará al frente del partit absolutista, que accepta l' actual ordre de cosas.»

Y are vostés lliguin caps, y fássinse un nus á la llengua.

En l' estat alemany de Sajonia-Coburgo, se ha autorisat que 's cremin los cadáveres.

Aixó produhirá en favor de la higiene pública l' extinció de aquests pudrimeners, coneguts aquí ab lo nom de cementiris.

Pero... ¡ay dels heretjes habitants de Sajonia-Coburgo, quan arribi 'l dia del Judici!... ¡Quina feyna no se'ls prepara en recullir las sevas cendras!...

Lo ministre d' Estat ha prohibit l' entrada en son departament als periodistas.

Are 's comprén, perque en Camprodon digué en una de sas mes populars sarzuelas:

«En los negocios de *Estado* la buena forma es el todo.»

Ha eixit un nou volum de poesias catalanas. Se titulan «*Guspiras*» y son degudas á la bèn tallada ploma de D. Felip de Saleta.

Inspiradas molts d' ellas, originals y plenas de pensaments, seguirém la costum establerta, transcribint com á mostra, dels tomos que s'ho valen, la composició que mes s' adapta al carácter de nostre periódich.

La de avuy se titula *La Uley* y diu:

«Jo 'n tinch un bon amich, de cor sensible, y excitat pèls companys, entrá en un joch: vingué la policia y me 'l vá pendre y 'l vegí, com culpable, en la pressó.

«Encare es el mateix, d' ánima franca; excitat pèl govern comprá un bitllet; y aquell que, per jugar, fou prés un dia, ahí, jugant lo premiá 'l govern.»

¡Han observat l' atmósfera aquests dias?

Al dematí, xafugor, calor, sofocament...

Cap al tart fresqueta, costipats y pulmonias. Y la Bolsa l' han observada?

Al dematí á 18, al mitj dia á 17, al vespre 16... 16, 17, 18... 18, 17 y 16.

Es á dir las mateixas intermitencias... Los mateixos costipats... las mateixas pulmonias...

¡Admirém, admirém senyors la sabiduría de la naturalesa y la dels bolsistas!

Ja saben l' amarrada de Navarcles?

Mes de 100 presoners, gran número de morts y de ferits, y Mossen Galcerán ab tres feridas al cos.

¡Felissos soldats!... si en lloch dé bayoneta maneinessin ploma com nosaltres, haurian de respectar á Mossen Galcerán.

L' Imparcial ha tret á la polémica la necessitat de establir jurats mistos, pera dirimir las diferencias que surgeixia entre amos y treballadors.

L' Epoca, tant amiga dels obrers alguns mesos endarrera, declara que no está per jurats, ni per mistos.

Pero es de creure que al menos *L' Epoca* estaré per cigarros de la Habana.

Diu lo corresponsal de la *Independencia*:

«Ab molta sorna nos fá saber *L' Imparcial* que 'l senyor Castro, ministre de Estat, ha nombrat cónsul de Bayona á un dels seus fills, elevant primer aquell consolat á consolat general. ¡Quinas ximplesas aixó de fixarse en aquestas tonterias! ¡En qui millor que en sos fills pot lo ministre d' Estat posar sa confiansa? Y aixó que 'l Sr. Ministre no 'n té mes que onze per colocar.»

LA CAMPANA.

FÁBULA.

Visitava un campanar hont hi havia cinch campanas: totas eran de igual mida totas cinch eran semblantas.

Mes de timbre bèn distint, si plegadas ne tocavan, movian tal desconcert que davan esgarrifansas.

L' una ab veu escardalenca, l' altra ab véu molt esquerdada, la d'aquí ab timbre molt fosch, la d'allá un' olla de llana...

Cap d' ellas sonava bè, mes bèn dit, cap de las quatre, que la quinta, dava gust quan soleta repicava.

—¿Com es, vaig dí'al campaner, que aquestas quatre campanas, sent iguals totas en forma, una sols n'hi há que s' ho valga?..

—Es que l' una es sols de ferro,

la de aquí tota de plata,
la de la dreta de bronze
y de coure tota es l'altra,
Mentres que ia que bè sona
está composta y formada
de aquestas quatre materias
perfectament combinadas.

¡Ay! llavoras vaig comprendre
la inarmonia que 'ns mata:
la plata are fuig del xavo,
lo xavo d'ella s'aparta,
la classe mitja, del poble,
la ciencia y l'ignorancia,
si l'una la repeleix
se 'n riu estúpida l'altra,
y en desconcert que'ns amohina
lo qui mes crida mes campa,
y 'l que no menja y devora
está malalt de migranya.
Per xo si may estrangers
trepitjan la nostra patria,
fará riure 'l somatent
que toquin nostras campanas!

P. K.

REPICHHS

Diálech del dia:

—Carlota jo t' estimo, demánam tot lo que
vulgas... un duro, dos duros, tres duros diaris,
criada, cambrera, pentinadora: un pís á la
Rambla bèn moblat: tot lo que vulgas menos
la mèva má, perque aixó es impossible. Si vols
conventim que passaré al teu costat totes las
horas del dia...

—No, no, Pau, de cap manera.

¡Oh religiositat del poble espanyoll!

Lo dilluns de Pasqua es dia de feyna, se-
gons los tractats conclosos en temps que 's
semblavan molt als de are, entre 'l Govern es-
panyol y 'l Papa.

Y ván veure vostés que anés cap fábrica, qu'
en cap taller treballassin, que ningú agafés
per res las eynas del seu ofici?

Si... sí: ja avisarán! Cap á fora á fer xerino-
la, ab religiosa alegria y catòlica actitud, lo
gat penjat al coll al anarhi, y dintre del cos á
la tornada.

Lo poble espanyol, ja 'u veuhen los impíos:
en qüestions religiosas sempre anirá al davant
de totes las nacions del mon.

Un senyor dels que 'l dia del Dijous sant
trehuen lo tarot que van estrenar l' any trenta
cinch en semblant diada, deya á un jove del
dia, lo dividendes á la tarde:

—Ja 'u véus noy! Desde ahí á las 9 del de-
matí, fins á la una de aquesta tarde, no tenia al
cos mes que un xocolate.

—Vaja, donchs, jo hi he tingut sempre mes
de una dotzena de costellas, y vosté també, y
no fassa l' hipócrata.

—¿Quinas costellas, desvergonyit?

—Ay, ay, ¿quinas vol que sigan? Las qu'
hem hereditat del Pare Adam.

Lo coronel Villadiego ha donat una tunda
als carlistas.

Al fugir esberats, arriban en dispersió á un
poble immediat.

—Donchs tant mateix heu tocat las de Vi-
lladiego 'ls preguntan al veure'ls ab la cara
molt llarga.

—No, responen uns quants ferits: las de Vi-
lladiego nos han tocat á nosaltres.

—¿Quinas de Villadiego?

—Las balas de la columna.

Lo mestre de totes lae senmanas.
Llissó de Geografia: mapa de Assia.

—A veure noy! ahont es l' Arabia?
—Ay, ay: déu ser allá mateix...
—Ahont?
—Que per ventura s'ha mogut del seu pue-
sto?...

Llegeixin lo Brusi de aquests dias, y veurán
que 'ls explica la manera lluida com s'ha fet la
professó del Dijous sant á Mahó, á Valencia, á
Sevilla, á Saragossa y fins á la capital de Es-
panya...

—Y aquí?... preguntava un xulo.

—Aquí responia un sagristá: ¡aquí ray! la
professó ja 'ns vá per dintre.

¿ES ELLA?

¿Quien es ella?

Desde l' eixida de casa
ab ma mirada profunda,
sent ella lluny, divisava
de son rostre l' hermosura.

Era una nit jnit serena!
las estrellas una á una
revoltejavan sa cara
per darii forma mes pura.

¡Qu' hermosa era!.. Sas miradas
ma ment deixavan confusa,
puix donavan mes claror
que no cap estrella ab qua.

Majestuosa caminava
si fa no fa á pas de pussa,
acostantse cap á mi
que la esperava ab angunia.

¡Es ella!... Entre mi vaig dir-me
ab lo cor plè de ventura.

Si... si... es ella, repetia
que dins mon cor se sepulta,
ab un amor tant purissim,
tan plè de dita y dulsura,
que jamay pot olvidarse
per mes que olvidarse vulga.

En tant ella s'acostava
mes cap á mi ab llengua muda,
y jo frisava per dirli
«—¡Ay! tu els tota ma fortuna!..»

Mes tenintla al davant mèu
vaig veure plè de amargura
que no era lo que jo veyia
ni cap verge, ni cap musa.

Enlluernats los mèus ulls
me farian pampallugas...
y 'm vá venir tanta son
que al veure aquella trifulca,
—¡arri! al llit corrents, vaig dir-me
perque noy, aixó... ES LA LLUNA.

PERE BOTERO.

CARRERS DE BARCELONA.

¿Quin carrer es aquell que may pica una co-
sa per altra?—Lo de Pica-l' qu'és.

¿Quins son los tres carrers, bó l' un per en-
trá á l' artillería, y que l' altre no pot ser mes
que de infantería, y que l' últim ni siquiera
arriba á la mida.—Lo de Sant Pere mes alt,
Sant Pere mitjá y Sant Pere mes baix.

¿Y 'l carrer que may donará peras?—Lo
del Om.

¿Y 'ls dos que havent d' estar mes lluny l'
un del altre, están molt pròxims?—Lo del In-
fern y 'l de la Gloria.

¿Y 'l mes exaltat de tots?—Lo de'n Roig.

¿Y 'l que com mes aném menos val?—Lo de
Jerusalem.

‘L polisson que treginas
vols que t'ho diga? no 'm xoca...
¿per qué no 'l portas de aquestos
que han sortit de última moda?

V. G.

Que no 'u saben? Lo Brusi ho diu:

«Lo rellote del Liceo está parat senyalant
las XII.»

Are vejin vostés quinas cosas tenen las fat-
xadas restauradas!

IMPROVISACIÓ DE ACTUALITAT.

La senmana de Passió
ha passat... y... ¡cosa trista!..
¿Ha passat pèl periodista?
Pèl periodista no!
Per nostra mala fortuna
tot vá seguint lo mateix...
Lo periodista sofreix
y 'l pobre públich dejuna.

Telégrama oficial:

«Una avansada carlista de Orio, ha fraterni-
at ab las tropas leals del Govern.»

Y vels'hi aquí una avansada avansada.

Lo dia del dijous Sant
deya un pillet á un bergant:

—«Mira avuy no corren cotxes...»

—«Bé, milló, aixis correrán
mes fàcilment los rellotjes.

Lo cabecilla Ochavo ha sumministrat déu gar-
rotadas á cinch donas, y vint á un' altra, per-
que van dir que ell no era tant bon mosso, com
lo seu antecessor D. Ochavo I, foradat en lo
servey del Terso.

Figúrinse entre 'ls carlins, si 'ls xavos fan
aixó, que farán los duros, vulgo brigadiers?

CANTARELLAS.

Pensant tenias molts béns
ab tú'm volia casar:
t'hi conegut y ¡ay! hi vist
que tu no tens sino mals.

No vull pas casarme ab tú,
que no aguanto tantas capas,
que tú á mes de una pèl fret
ne dús un' altra á la cara.

L. r C.

Necessito un poch de clin.
¿Me 'n podrias dá' un xiquet?
¡Ay! are que me 'n recordo,
si 'n portas lo cap tot plè.

T. y M.

Perque no 'm digas qu' estimo
de un modo molt singular,
are n'estimaré á una altra
y aixis ho faré en plural.

J. M.

Si vols anar bé Carmeta
escolta lo que t' diré:
si buscas joves de quartos
avuy tots son de paper.

U. T.

CUENTOS

Un jove desafia á un altre, y al preguntarl
la séva xicota per que 'u feya, digué ab inge-
nuitat.

—Créume noya, es la primera vegada que'm
desafio: si 'm mata no hi tornaré may mes,
ja 'n tindré l' esperiencia!

En temps dels frares hi havia un convent
ab un rétol que deya:

—«Casa de novicios.»

A un xulo l'hi passá pèl cap borrar la
primera sílaba de l' última paraula, y quedá
'l rétol dihent: «Casa de vicios.»

Aixis ho contan los autors de l' época.

Un pagés acudí á un jutje, en queixa de que
un vehí séu l' havia insultat.

Acostumat á pledejar per un bri de palla,
saviá la tecnologia jurídica, aixis es que al
prestar la séva declaració, digué:

—M' ha dit burro, animal, y pillo, y per ser cert ho afirmo y m'hi ratifico davant de V. E.

Hi havia una gran sequia.

Los camps sechs y sense una fulla 'lsarbres, donavan llástima mirarios.

En un poble que no tenia més que un carrer, los pajesos las emprenden en fer rogativas, á pesar de lo qual, lo cel está seré y res indica la proximitat de la pluja.

Després de las rogativas, professons: los pajesos treuen lo Sant Cristo, y al notar lo president de la confraria que 'l senyor rector al arribar al cap-de-vall del carrer gira l' esquena per tornarse'n, exclama:

—Senyor Rector: tréguil á fora encare que no mes siga una miqueta: tréguil' á fora y que vegi los camps, y que 'l mirarlos tant pelats l' hi caygui la cara de vergonyal

A un xicot que van agafarlo fent corre un rellotje, l' hi deya un municipal:

—Lladre? Mal ofici, noy, mal ofici....

—Molt bó, digué 'l xicot, si vostés no 'ns perseguissen.

EPICRAMAS

Tinch una dona Titó
mes bona... més!.. ¡qué m' estimal
M' amolixa, 'm cuyda y 'm mima,
que á fé estich com un moltó.

Y lo millor de la Agnés
es que gasta á troixe y motxe
vesteix bé... y arrastra cotxe,
y á mi no 'm demana res.

E. V. V.

L' escriptor Pere Milá
fama deya que tenia:

—Si: fama, digué 'n Badia;
mes trayent l' última a.

U. R.

Un pollo pobre, efamat
que 's dona molts fums de rich
—Un cop sols m' he vist tronat.
me dia sério: á fé t' ho dich.

Quan la porta vá passá
jo vaig dir:—Creure'l no vuy....
—Un cop, cert!—un contestá
des que nasqué fins avuy.

L. T. C.

Lo qu' es la mort ¡oh Pacol
dius que saber voldrias,
Figurat cent mil dias
de iver sense tabaco.

A. DE LA F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse 'ls ciutadans Jenani, Rotschild, Poca Solta, Un novici, Pere Botero y Pau dels timbals.

Son arreglables las dels ciutadans J. M. P. Sabadellench, Badinguet, Un poetastre, Patera, B. Mau y Estiram lo gech. Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, facils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Aquell. Molt rebè.—Cómich d' Eorta. No mes que la pregunta.—Antonet de la F. L' un flux y l' altre hauria de rentarse.—Trepitja-espinas. Hem fet lo que hem pogut: aprofitarem la combinació del anagrama.—Desahogat. La combinació del seu problema es massa difícil.—Dos sibochs. Aprofitarem alguna cosa.—Un pintayre. Si vol qu' entenguem lo geroqlifich repeteixil, enviant la solució.—V. Gonzalez. Ja hem fet tot lo qu' hem pogut.—Dos baliga-balagas tarrasencs. Hi aniran algunas preguntas y l' epigrama.—Un guanter.—Ja ha passat l' actualitat per la seva poesia.—Bech. Hi anirá una cantarella: l' epigrama necessita mocador.—Nyela. Lo quento es molt gastat.—Gestus. Calma, home calma que no es tot h' enviar á un periódic ó dirigirlo.—Ll... En aquest temps l' epigrama no 's pot; las cantarellas fluijexan.—Ciutadans Gat de las Monjas. Espanta Raspas y Prussia Catalá.—No volém ser cómplices de cap robo. ab aixó ja que no hi guanyan res, ne copihin.—Ciutadans Luverucat, Caballero Athos, D. Crispin y C.^a Pere Taps, K. Lent, Martí de Girona, Un mussol, Gero Meca, Un milj-mestre en Gay Saber, Aónim, Un gat, F. P. Reus, E. C., J. Mau, Un poetastre, Badinguet, Pau dels Timbals y Poca Solta.—Lo de

aquesta senmana no 'ns fá cabal: á veure un' altra si 'u faran millor.—Tani y Manant. No podém aprofitar mes que la combinació del anagrama.—Laus tibi Crospis. Aprofitarem algunas cantarellas.—S. M. y M. Y algun quento de vosté.—Joan Póucella. Arreglarém lo seu primer epigrama.—Federich Sisert. Aprofitarem la seva foga.—Jenani. Igual que las preguntas de vosté.—Un novici. Y las sevas fugas, per las quals demostra ser una especialitat.—Pere Botero. Lo quento bé: lo demás no tant.—F. M. P. Sabadellench, insertarem la seva foga.—Patera. Y una de las sevas preguntas.—Estiram lo gech. No pot aprofitarse mes que la combinació del anagrama.

SOLUCIÓ

que correspon a lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª SALT DEL CABALL.

Encare que sapiguesses
saltar com salta un conill,
ni corressis tant com corra
quan un ciervo está en perill,
no 't pensis pas poder corre
tant com quan corre un caril,
al veure una bayoneta
desde una hora de camí.

2.ª GEROGLIFICH.—La millor flansa es tenir la bossa per l' ansa.

3.ª ANAGRAMA.—Casto—Costa—Coisa—Tocas—Oscat—Tosca—Sacot—Tascó.

4.ª PREGUNTA 1.ª—La P.

5.ª lb. 2.ª—Los del ajedrez.

6.ª FUGA DE VOCALS:

Me dich Roeh, soch rich y ruch
y á pesar de tot poch puch.

7.ª FUGA DE CONSONANTS:

Menjant, menjant
la gana vá passant.

8.ª PROBLEMA ARITMETICH.—1 home, 5 donas y 14 cavals.

9.ª XARADA 1.ª—Cor-res-pon-den-cia.

10.ª XARADA 2.ª—Pes-ca-te-ra.

11.ª ENDAVINALLA.—Rom.

Tetas las solucions, las han endavinadas los ciutadans Aquell y Estiram lo gech: tolas menos las 1, 2 y 7. Un novici: menos las 2, 3 y 7. Cómich de Eorta: mes las 1, 3 y 7. Luverucat: menos las 1, 2, 3 y 7. Antonet de la F. Jenani, Nyela, J. Mau, Caballero Athos, Rotschild y Trepitja Espinas: han endavinat las 4, 5, 6, 8, 9 y 11. J. M. P. Sabadellench y Desahogat: las 4, 5, 6, 8, 9 y 10, vos sibochs: las 4, 5, 6, 9 y 11, Poca Solta y D. Crispin y C.^a: las 4, 5, 7, 8 y 10, Un pintayre: las 4, 5, 6 y 11, Badinguet y Gat de las Monjas: las 4, 8, 9 y 10, V. Gonzalez: las 4, 5, 6 y 9, Prussia catalá: las 4, 6 y 11, Pere Taps y Raeta del C. las 8, 9 y 10, Marxant: las 9, 10 y 11, K. Lent: las 4, 5 y 9, Martí de Girona: las 4, 5 y 6, Un mussol: las 4 y 11, Gero Meca: y finalment la 11 no mes, Un poetastre.

FUGA DE VOCALS.

.n c.r.r. q.. m.n. .n c.r.r.
q. c.r.r. p.l m.. c.r.r.
c.p. l c.r.r.. c.r.r..
e.r.t. á c.r.c.r d.l c.r.r.r.

Un Novici.

FUGA DE CONSONANTS.

.a .a.a. .a.a.
á .a.a. .a .a.a.
a.a.a. á .a. .a.a.
á .a .a.a. .a.a.a.

DOS BALIGA-BALAGAS TARRASENCES.

ANAGRAMA.

Primer tot trobas en minas,
segon tot en eleccions:
prou algun cop deixuplinas
has portat per l' últim tot.
Cinch lletres... ¡no 'u endavinas?
Donchs á barrinar lector.

PERET TANI.

CALCUL ARITMETICH.

Un amich meu preguntá á una dona: ¿Quantas taronjas teniu? No 'u sé, digué la dona: pero contadas de 3 en 3, de 4 en 4, de 5 en 5 y de 6 en 6 sempre 'n sobran duas.—Vaja donchs digue l' amich jo 'us compraré las que necessito, ó sigan que contadas de 2 en 2, de 3 en 3, de 4 en 4, de 5 en 5 y de 6 en 6 ne sobri no mes que una. ¿Quantas deu miléssimas de duro 'n voléu? —Donguime'n tantas que contadas de 2 en 2, de 3 en 3, de 4 en 4, de 5 en 5, de 6 en 6, de 7 en 7, de 8 en 8, de 9 en 9 y fins de 10 en 10, ne sobri una sempre.

Se pregunta: ¿Quantas taronjas tenia la dona? ¿Quantas va comprarne 'l meu amich? Y quantas miléssimas de duro vá donarne?

PANXETA.

PREGUNTAS.

1.ª ¿En qué se sembra una brasa de foch á un xasco?
2.ª Y un héroe ab una Catedral en que se semblan?

J. FRANQUESA Y GOMIS.

XARADA

I.

MÚLTIPLE.

Lo meu total té set silabas
y al mateix temps té set tots.
Mon primer tot, ja está dit,
mon tot segon tu y jo ho som,
pren estantne refredat
mon ters tot casi tothom.

Números son quart y quint
lo sisé es lletra tant sols,
sete una carta, ¡m' entens?
Fés are un refran dels tots.

ARAGONÉS CATALÁ.

II.

—¿Lo teu cor á mas paraulas
resta tancat?

—Dos-tercera.

—¡Des!

—Espera: la esperanza
té un color que sempre...

—Tersal

—Y m' estimas?

—Fins al hu.

Donchs avuy....

—Al tot com sempre.

PEPA Y LOLA.

ENDAVINALLA.

Tinch boca y sols una dent,
filla só dels noys de l' aula,
may pronuncio cap paraula
y solch avisá á la gent.

Tú 'm tens lector de segú,
perqué si are no 'm tenias,
de fixo no 'm lie'irias
per mes que 'u volguessés tú.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

GEROGLIFICH.

Ab l Amadeo l i brutal
os V dit SM Eva estamparen
La ca Pala cria Da l tot tot V va
Renta Carlos 7
Du Ros Keen 5 mes

O

Sabia LA nov A guanyat va
Rey g Dar lli ans

XII

or

A Sal Carrera VI^a Sal T^a t.

LA MAR EN CALSOTETS.

(Las solucions en lo próxim número.)

ANUNCI.

FLOR DE UN DIA.

NOVELA BASADA EN EL BELLÍSIMO DRAMA
DEL MISMO NOMBRE

POR

D. MANUEL ANGELON.

(3.ª EDICION.)

Dos numerosísimas ediciones van ya agotadasde una obra que se hizo popular desde su primera aparicion al público.

Los muchos pedidos que nos asediaban tanto de América como del resto de España, y la carencia absoluta de ejemplares, nos han movido á publicar esta 3.ª edicion, con condiciones tales de baratura y buen gusto tipográfico, cual ya no puede exigir mas el público que nos favorece.

Bastará decir que la «Flor de un dia» que forma dos bellos y elegantes tomos en 8.º y que antes costaba 28 reales, se espnde hoy á 8 reales en Barcelona, y á 10 en el resto de España, franco de porte.

La venta en las principales librerias de esta capital, y para los envíos dirigirse á la Librería Española de Lopez, Rambla del Centro, número 20, tienda.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATALEFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.